Poštarina plaćena u gotovu.

Glasnik sv. Franje

1929. Broj 2. God. 3

Godišnja pretplata Din 15. Inozemstvo Din 2…

Franjevci — Zagreb — …

11688

6 mjesečno jamstvo dajemo za našu obuću sa **„Elastik džonovima“**, koji su sa svojom trajnošću nenadoknadivi!

vrsta 3977/60798

D 269·—

vrsta 4937/40092

D 269·—

Bata

GLASNIK sv. FRANJE

MIR I DOBRO

Br. 2. VELJAČA 1929. GOD. XXXIV.

Pletimo vijenac.

U dalekom Rimu sjedi časni starac. Mnogi ga od nas vidješe i pokloniše mu se. Otac je milijona katolika. Vidljivi namjesnik Isusa Krista, kome je Isus dao ključeve kraljevstva nebeskoga i zapovijedio, da pase njegove ovce i janjce. Taj časni starina jest Papa Pijo XI., koji ove godine slavi pedesetu godinu svoga misništva. Dakle punih je pedeset godina što je zaređen za misnika! Veliki je to dan kad pomislimo, koliko je kroz to vrijeme svetih misa izrekao, sv. ispovijedi saslušao, sv. pričesti podijelio i ostalih dobrih dijela učinio! Bogata je to kruna, dobrih djela, koju ni lupež ne može ukrasti ni moljci rastočiti!

I dok oči cijeloga svijeta gledaju prema Rimu, jedni da se duboko klanjaju i djetinjom ljubavlju ljube svoga oca, drugi od bijesa škripljų zubima i viču propni ga, propni, dotle se čuje glas s neba, koji dostojanstveno ponavlja: NI BIJES PAKLENI NE ĆE JE NADVLADATI! a korovi uređene nebeske vojske opetuju: TKO JE KAO BOG!

Mnoga su carstva propala, mnoge su zlatne krune zarđale i pokradene, mnoga se prijestolja porušila i polomila, a Papa je onaj isti, koji je bio pred dvije tisuće godina: vladar duša, knez mira, pastir stada Gospodnjega! Njegova stolica tvrdo stoji, jer je sazidana na stijeni, s njime je vidljivo Bog, on zastupa samoga Boga na zemlji!

I dok se katolički svijet već sada natječe, da što dostojnije proslavi toliki jubilej, dotle ni djeca sv. Franje, a u prvom redu TREĆOREDCI, ne smiju ostati u pozadini. Oni, koji su kroz vjekove bili posebni ljubimci i oslon sv. otaca Papa, koji su neustrašivi Makabejci novoga zavjeta, treba da se i ovom zgodom pokažu

puni poštovanja prama sv. ocu, kao namjesniku Kristovu na zemlji.

Ali Trećoredci treba da dođu k sv. ocu Piju XI. kao svome bratu, kako se on sam voli nazivati, jer je Pijo XI. već od mladosti TREĆOREDAC. I baš jer je Trećoredac, dakle naš brat, mi treba da se složimo i da savijemo poseban vijenac i da mu ga ovom rijetkom zgodom poklonimo.

Papa Pijo XI.

Taj vijenac ne treba da bude od cvijeća, jer cvijeće gubi od svoga čara i miline netom se ubere pa i brzo povene; ne treba da bude ni od zlata ni srebra, jer sv. otac toga ne čeka od nas, već taj vijenac treba da složimo od DOBRIH DIJELA!

Zato svaki član Trećega Reda, koji vojuje pod zastavom sv. Franje, bio on biskup, svećenik ili svjetovnjak, neka već od daias savije DNEVNO posebnu kiticu dobrih djela duhovnoga cvijeća i prikaže Bogu posebno za sv. oca Pija XI. kroz njegov jubilej!

Ta kitica neka bude spletena od ovih dobrih djela: 1. sv. Misa, 2. sv. Pričesti, 3. pohoda Isusu u presvetom sakramentu, 4. sv. krunica, 5. križnog puta, 6. raznih trodnevnica ili devetnica, 7. sv. postova, 8. pobožnih uzdaha ili drugih duhovnih žrtvica.

Sve to neka se dan po dan bilježi na posebnom papiru i pri večernjem ispitu savjesti spremi. Sva ta dobra djela poslati će članovi ili sami ili preko svojih upravitelja Savezu Trećega Reda, kad ih ovaj pozove. Mi ćemo sve to sakupiti, urediti i prikazati sv. Ocu prigodom njegova zlatnog misničkog jubileja, kao duhovnu kiticu, što mu šalju članovi Trećega Reda iz Jugoslavije.

Ovom zgodom molimo sve naše velč. upravitelje, da na prvoj skupštini pouče svoje članove kako će to obavljati, bilježiti i na svoje vrijeme Savezu prikazati.

Braćo, katolici se natječu, bila bi sramota za sve nas, da ostanemo zadnji, kad moramo biti prvi!

Počmimo, da naš vijenac bude dostojan svaju nas i da bude na diku svih naših trećoredskih Zadruga, kojim će se sv. otac — pohvaliti prigodom svoga zlatnog jubileja!

Tajništvo Saveza.

Pođimo za srećom!

Sreća zamamna li je to riječ! Od prvoga časa ljudskoga roda sreća lebdi pred očima svakomu čovjeku. Svi ljudi, svake dobi, svakoga staleža, svake časti i dostojanstva teže neodoljivom čežnjom da postanu srećni. Za srećom teži nevino dijete u kolijevci, za njom teži pogureni starac, o njoj dan i noć sniva čili mladić, i mlado djevojče! Svatko bi za njom i u živu vatru!

Težnja sa srećom goni umjetnika, da vještačkim kistom ovjekovječi svoje ime; pjesnika, da se u zanosu svoga duha digne nad zemaljske jade; učenjaka, da svijetlom svoga uma potraži tamne svemirske prostore. Sreća je ona tajna sila, koja je prinukala čovjeka, da prebrodi uzburkana mora, da pregazi divlje prašume i strašne pustinje, u nadi, da je nađe i na koljeno previne.

Za srećom čezne sve i svaki, pa i najgori ljudski čin nije nego posljedica prirođene ljudske težnje za srećom. Čovjek se moli Bogu — da bude sretan; on se trapi, obuzdava strasti — da bude sretan — on se odriče blaga, bogatstva, ostavlja oca, majku, braću i sestre — da bude sretan, da mu to ne smeta u težnji za srećom. Ali čovjek isto tako čini mnoge zločine, jer misli, kad ih izvede, da će biti sretan. On se osvećuje, ubija i sebe i druge — uvjeren da će biti sretan; on krade, vara, otimlje — da usreći sebe.

Tako je, eto, sreća cilj i uzrok svakoga ljudskoga rada i nastojanja; sreća je ona sjajna točka, u koju su uprti pogledi

sviju ljudi; ona je jaki magnet, koji neodoljivom silom sve za sobom privlači.

A gdje će čovjek konačno naći tu sreću? Koji je to predmet, koje je to biće, koje će moći da potpuno usreći čovjeka, toliko žedna sreće?

Na to pitanje nemamo jedinstvena odgovora. Jedni traže sreću u blagu i bogatstvu, drugi u uživanju treći u znanosti, četvrti u ljepoti i umjetnosti itd., ljudi se razilaze.

Ali ništa od svega toga ne može da potpuno usreći čovječje srce. Ne može ga usrećiti ni blago ni bogatstvo, ni posjedovanje zlata ni srebra, jer što smo više stekli i što više imamo, tim više želimo- ljudskom srcu nikad dosta nije!

Um ljudski može, bar donekle, da upozna svako biće, on prodire i do najsavršenijega i neizmjernoga bića do Boga. Um ljudski shvaća, da je u tom neizmjernom biću usredotočena sva ljepota, sav sjaj, sve bogatstvo, svaka savršenost u neograničenom stupnju; on razumije, da sve zemaljske prolazne stvari nijesu nego sitna sjenka prema tome biću, i zato je srce čovječje nemirno dok se potpuno ne smiri u Bogu.

To nam potvrđuje i dnevno iskustvo. Odakle nezadovoljstvo i nemir debelih bogataša? Zašto nijesu sretni u svome sjaju i raskoši? Zato, što njihovo srce po sebi čezne za neizmjernim, vječnim dobrom, a to srce ne dade se zadovoljiti bogatstvom cijeloga ovoga svijeta, jer bogatstvo nema, čega srce traži.

Još više se varaju, koji traže sreću u uživanju, koji se drže načela: »u ž i v a j d o k s i m l a d«. Sve lasti i slasti ovoga svijeta, jako mogu da na čas zadovolje ljudsko srce, kad se strasti smire, srce ostaje praznije no prije, puno jada i čemera. Sve je taština, osim ljubiti Boga.

Pa ni pronašašće i najtežih znanstvenih pitanja ne usrećuje potpuno čovjeka, jer se to brzo slegne. Čim je čovjek više saznao, tim više neriješenih pitanja iskrisava pred njegovim duhom i što je više naučio, to jasnije uviđa, da je prava mudrost jedino strah Gospodnji!

Dakle, potpuno sretan može da bude samo onaj, koji je postigao izvor svake sreće, gospodina Boga. Tko je Boga našao, našao je vječnu neizmjernu istinu, za kojom je čeznuo njegov razum; tko je Boga našao, našao je neograničeno dobro, za kojim je žudila volja njegova; tko je našao Boga, našao je biće, koje je jedino kadro da usreći sve njegove sposobnosti a to znači biti potpuno sretan.

Tražimo dakle svoju sreću tamo, gdje ćemo je naći i nedajmo se zavesti sirenskim glasom ovoga svijeta, koji nas mami u propast.

o. Zrinski.

Kortonska Pokornica.

„Učinit ću čistoću ljepšu
od one koju izgubih".

Voda sve opere osim sramote, veli hrvatska poslovica. Pa ipak ima jedna voda, osobita i skupocjena, koja pere svaku ljagu, svaku mrlju, svaku nečistoću: a to su suze pokajničke, voda, koja svoj izvor ima u milosrđu Božjemu.

Kad je Margareta vođena zlom slutnjom i svojim psetom, našla u šumi iznakaženo mrtvo truplo čovjeka, radi kojega je pobjegla iz očeva doma i s kojim je devet godina nevjenčana živjela, stala je okamenjena. U strašnoj tišini šumske samoće, prekidane samo tajnovitim šûmom tamne šume i tužnim zavijanjem vjernoga pseta, zaridala je očajno i zalomila rukama: Što se je to dogodilo...? Što će biti...? Što bi bilo, da i ja tu pokraj njega ubijena ležim...? Odvrnula je brzo pogled s njega i zagledala se u dubinu svoje duše.

To je prvi korak njezin bio na pokorničkom putu, kojim se zaputila. Jer pokora znači spoznaju sama sebe, znači odluku za poboljšanjem.

— Ne, ne! Nikad više! Nikad više! kliknula je. Nikad se više ne ću podati grijehu niti dopustiti, da zavlada mojom dušom!

Ostavljena, osamljena, odbačena od najbližih, još divnija u boli i očaju svome ne će više da zna za raskoš razuzdanoga društva; bježi onamo, gdje ju grijeh ne može naći niti mu ona podleći.

To je eto drugi njezin korak na pokorničkom putu, kojim se zaputila.

Jer pokora znači odricanje, odvrnuće od grijeha.

Odlučna i stalna u odluci Margarita pošla je prema Bogu. Izgubivši i odbacivši sve, što ju je vezalo na isprazni svijet. istjerana iz očinskoga doma, gdje se je čas prije nadala naći utočišta i utjehe, ona je tražila i našla — slušajući glas Božje milosti, koji ju je zvao — našla je Najveće Dobro. Našla ga je teškom pokorom.

To je treći njezin korak na pokorničkom putu, kojim se zaputila i na kojemu je do konca života svoga ostala.

Jer pokora znači patnju i mrtvenje, pokora znači bolno ispaštavanja znači odricanje, odreknuće od grijeha, znači duševnu žalost i gorki plač — no pokora znači također i ljubav, onu veliku, svetu ljubav, koju Gospodin ulijeva u duše onih, koji čeznu za Njim. A plod ljubavi je žalost i plač za uvrijeđenim!

Zato je Margareta ostavila stazu, koja vodi u propast i nije se više na nju povratila. Pošla je trnovitim putem pokore, koja vodi k Spasu. Od milosnice jednoga zemaljskog bogataša, postala je sluškinja Boga Velikoga; od tašte besposlice, radnica Božja. Opasana pâsom Svetoga Franje postepeno, ali naglo uspinjala se do savršenstva i svetosti.

Zovu je »Serafskom« Magdalenom: serafskom, jer je stupila u pokornički Treći Red serafskoga Patrijarke; Magdalenom je zovu, jer je pokorničkim životom nasljedovala onu veliku pokornicu Mariju Magdalenu, koju je dopala neizmjerna sreća, jer ju je pomilovao blagi pogled Kristovih očiju i srušiv se pred noge Njegove upoznala je strahotu i ništavilo grješnoga svoga života. Od toga časa prezrela je sve isprazno i prolazno, te našavši Put prave sreće zaputila se njime i započela nov život prema nauci O n o g a, koji joj je milostivo u dobroti Svojoj oprostio sve, što je do tada sagriješila.

I naše trećoredske sestre, Serafske Magdalene dotakla se milost Božja: u jutro 22. veljače 1297. ispustila je dušu svoju — pročišćenu i potpuno smirenu — ali i pobjednicu iza velikih borbî protiv same sebe, nakon mnoge i teške pokore.

Sestra Isidora.

Nebeski lijek.

Razne duševne bijede i nevolje prate čovjeka dok je živ. Kamogod se okrene čekaju ga, i jedna ne prođe, a deset drugih navali. Dapače i onda, kada misli, da je potpuno i zadovoljan, evo ti ih stotina, koje mu kvare onaj čas mirnoga vremena. Pa uz tolike vukove, je li moguće da čovjek provede ugodan život? Jest, baš u tim nevoljama čovjek može, da uvijek pjeva, da se veseli i raduje. Evo kako:

Najbolji lijek za to jest ustrpljivost! Ona je kadra, da čovjeku zasladi svaku bol, otare svaku suzu čemernicu. Radi istočnoga grijeha suđeno je čovjeku, da se nađe u mnogim patnjama. Oteti im se nikako nije moguće bez ustrpljivosti. Htio on ili ne htio, one će biti uz njega, i ako se ne sprijatelji s njima, pasti će u zdvojnost i sasvim klonuti duhom. Ustrpljivost sve će izliječiti!

Sveta vjera nas uči, da je savršen onaj, koji je ustrpljiv. A to nam i sam razum i svagdanje iskustvo potvrđuje. Pitamo: zašto se toliki ubijaju, koje razne poteškoće snađu? Zato, jer nijesu ustrpljivi, ili bolje jer nemaju vjere, a vjera uči da strpljivo podnosimo križ svagdanjega života. Zato oni, koji sami sebe ubijaju nijesu ljudi na svome mjestu, nijesu ljudi ni časni ni pošteni. Jer kada bi bili na svome mjestu, ne bi zacijelo toga učinili. Moguće za života pokazali su se kako znadu, u mnogim i težim križevima, sačuvati svoju ljudsku smjelost, a ovdje im je nešto mozgom zavrtjelo i oni su se pokazali kukavice! Veći je junak, koji znade dnevno trpjeti i snašati svoj teret, nego onaj, koji ga na jednom sa sebe baci!

Dakle samo strpljivost čini, da postanemo junaci i ljudi od značaja. Nije junak, koji pred svakim neprijateljem strepi i njemu se preda; nije ni jaki značaj onaj, koji se ugiba svakom ćuhu vjetra! Trstiku, koja se klanja svakom lahoru, ne ubrajamo među drvlje, tako ni čovjeka, koga svaka sitnica rastužuje, i baca u zdvojnost ne brojimo među jake značajeve.

Sveti Franjo Saleški, naš Trećoredac, bio je vrlo žučljive ćudi. Planuo bi ko živa vatra i jao onomu, koji bi mu se usudio protusloviti. Dok su ga se drugi na oko bojali, on je dnevno postajao sve gori, smješniji i pred sobom i pred Bogom. Kad je vidio, da tako ne ide, latio se lijeka ustrpljivosti i postao je jedan od najblažih svetaca.

Radom i marom sve se uredi, prebrode se teške neprilike, stvore se velika djela, podižu se kuće i mostovi, leti se zrakom i morem. To sve dokazuje, da je čovjek kadar mnogo toga učiniti i dobro učiniti, samo je veliki kukavac, kada se radi da svoju ćud ukroti, da sebe svlada. Tu se ispričava, opravdava, sve na drugoga svaljuje, a tim postaje još veći rob!

Dragi čitatelju, sigurno i tebe snađoše, a i snaći ćete još za života mnoge nevolje, pratiti mnogi neuspjesi. Želiš li nakon smrti mirno počivati, tada ovdje na zemlji ljuti boj vojuj najprije protiv samoga sebi. Druge ljubi, kaže Bog, a sebe raspni! Ne daj, da te žalost svlada, već se napij lijeka ustrpljivosti i ti ćeš nju svladati, a tako i svaku svoju poteškoću. Uzdrži mirnoću duhu i pametno radi.

Drugi ti se čine smješni, kada se srde i ljute, ti im zamijeraš, a tako si i ti drugima smiješan, kada se ljutiš i uznemiruješ! Zato temeljito počmi, oko uređenja svoga perivoja, i prvi cvijet, što ćeš zasaditi neka ti bude ustrpljivost! Prokušan je to lijek svakoj boli, jer nam ga je nebo pripravilo, pa treba, da ga i vrlo često za života uzimljemo, inače postati ćemo bijesni. Bijesnoga pseta svak se čuva! Pokušaj i uvjeriti ćeš se, da je ustrpljivost nebeski lijek, koji uspješno liječi svaku bol. *C.*

U obiteljskom kao i u društvenom i političkom životu zavladao je vjerski nemar, pače i očiti prezir zakona Božjega. Zato nema poželjnije stvari nego, da se Treći Red sv. Franje što više širi, i da u svaku granu društvenoga života unese, sa Kristovim duhom, i ljubav za kršćanski život.

Papa Pijo X.

Iz knjige života.

XXI.

Dušo moja, daj se preni.

Molim vas, da se čuvate od tjelesnih želja, koje vojuju na dušu. (*I. Petr. 2*).

Dušo, moja, daj se preni,
Te se digni put visinâ.
Šta u smrtnoj radiš sjeni?
Slušaj poziv Božjeg Sina!

Tihi lahor zelen-gore,
I šum rijeka, i poj ptica;
Sve nas k nebu diže gore,
Božjega nas sjeća lica.

Polje cvjeta, gora lista,
Sve nas diže, sve nam pjeva;
I sve duši Bogom sijeva,
Kada su nam srca čista.

XXII.

Koji zemlju suncem grije?

Sve što je najboljega dano . . . silazi od Oca svijetlosti. (*Jak 1, 17*).

Koji zemlju suncem grije,
Koji zemlju plodnom čini?
Nestvoreno sunce, sini!
Jer bez tebe ništa nije.

Ti si — Bog naš — naša radost,
Naša radost i veselje;
Ti si naša vječna mladost,
Ti sve naše hraniš želje.

Leti, pjesmo, svima, svima,
I sve ljude pûti k Njemu;
On sve uvijek rado prima,
On je svima sve u svemu.

Fra *Bono Zec*.

Sjeti se čovječe!

Sveta Crkva ko dobra i brižna majka nosi u srcu svako svoje dijete, pa znade i potrebe njegove. Ona vidi, da u njezinom krilu ima i takove djece, koja su ovih pokladnih dana teško oboljela. Glava im otešćala, sile smalaksale, a džepovi se ispraznili. Tako svršuju svjetovne zabave i noćne orgije. Zato crkva, već na početku ovoga svetog korizmenog vremena, kao dobra majka, pruža svojoj djeci spasonosan lijek — malo praha — kao »recept« u kome je napisano: »Sjeti se čovječe, da si prah, i u prah ćeš se pretvoriti«, a uz to i strogu »dietu« četrdesetdnevni post, kao zalog ozdravljenja.

Imade dana u našem ovozemnom putovanju, koje bismo mogli označiti s crnim križićem, premda mislimo, da smo duševno jaki i poodmakli u kreposti. Ima dana i časova, kojima se ne bismo usudili zagledati u lice, a da duboko ne uzdahnemo: Oprosti Gosopde i skrušeno ponovimo: moj grijeh. Ti ćeš možda reći, da si to s Bogom već davno uredio, jer je kazano: »kojima oprostite grijehe oprostit će im se«. (Iv. 30, 23). Ali je istinita i ona nadahnuta riječ Božja »Radi oproštenih grijeha ne budi bez straha« (Eccl. 5, 5.). Dakle eto ima razloga, da budemo uvijek na oprezu. Možda si opazio, kako za lijepoga ljetnog dana, maleni zlatni kukac bježi po travi, i čim ga se malo nogom takneš, pričini se kao mrtav, a netom si krenuo dalje, odmah se podigne i žuri svojim putem. Tako je i sa našim zlim nagnućima. One, čini nam se, da katkada duboko spavaju, ali su uistinu budne. Imamo stoga razloga da se i te kako čuvamo grijeha. U tom teškom boju, pomaže nam naša majka sv. Crkva.

Onu blagu Betlehemsku zvijezdu skriva polako s vidika: ljubazne slike djetinjstva Isusova malo po malo pred nama zastire, a pred oči nam dovodi ozbiljne prizore iz Spasiteljeva mukotrpnog života. U sveto korizmeno vrijeme prikazuje nam ono isto Betlehemsko Djetešce kao čovjeka patnja i boli te kako radi naših grijeha, u neizrecivim bolima, umire na drvu križa. Tim nas sjeća na neizmjerno dobročinstvo spasenja, te kako ne smije za nas biti svejedno, jesmo li u grijehu ili nijesmo. A korizma je baš vrijeme, da zajedno s Kristom pođemo na Kalvariju sa svojim strastima i da za uviek razapnemo, i umremo svojim grijesima iz ljubavi prema Božanskoj ljubavi.

Budući naša predobra majka sv. Crkva znade našu slabost, dala nam je i prilike, da kroz ovo korizmeno vrijeme očistimo pokorom haljinu naše duše i dočekamo čisti i uskrsli iz groba naših grijeha, Uskrsnulog Jaganjca — Isusa Krista. Male žrtvice, odricanja, sabranije molitve, posjećivanje sv. križnoga puta; obilnije milostinje, a trapnja u biranom jelu i pilu, sve će to biti uračunano u pokoru. Mi smo sagriješili, i nema nam drugog puta u nebo do puta pokore. Ali upamtimo što kaže sv. Augustin: »Više sam našao takovih, koji su nevinost saču-

vali, negoli onih, koji su dostojnu pokoru činili«. Dakle činimo djela dostojna pokore! Radi se o spasenju naše duše, otkupimo je kršćanskim životom! Ne odgađajmo do druge korizme, jer se vrlo lako možemo prevariti u računu. Ako nas Bog čeka, ne znamo dokle će. Kad se okrene, zaludu ga je zvati. Korizma je vrijeme zgodno«, da u valjanoj svetoj ispovijedi uredimo naš dug sa uvrijeđenim našim ocem nebeskim.

Molimo upamtite!

BUDUĆI DA SVE NAŠE DOSADANJE OPOMENE I POZIVI NEKIMA NIŠTA NE KORISTIŠE, TO SMO OVIM BROJEM OBUSTAVILI DALNJE ŠILJANJE GLASNIKA NEMARNIM PRETPLATNICIMA U BOSNI I HERCEGOVINI. TIH IMADE 85, I OSTADOŠE NAM DUŽNI, ZA VIŠE GODINA, DINARA 2.556! OVE DRŽIMO NA UVIDU, I NE ĆE DOBITI GLASNIKA DOK NE UPLATE SAV ZAOSTALI DUG! TAKO ĆEMO UČINITI I OSTALIM NEMARNJACIMA REDOM. POŽURITE I UREDITE STARE DUGOVE! *Uprava Glasnika.*

Sv. Paskal.

Dar mudrosti.

Sv. Pavao u poslanici na Korinćane piše: ono, što svijet drži za ludo, izabra Bog da postidi mudre; i ono, što je pred svijetom slabo, izabra Bog, da postidi jake; i neznatno u očima svijeta izabra Bog, i ono, što je ništa, da poništi ono, što se hvali . . . da svatko, tko se hvali u Gospodu se hvali«.

Ove riječi baš su se na Paskalu očito ispunile. On bijaše jednostavni pastir ovaca. Sva njegova mudrost bijaše, što je sam naučio nešto čitati i pisati. Ipak se opažalo, kako bistro Paskal zadire u najdublje znanosti i lako shvaća duboke bogoslovne istine, još bolje od onih, koji su se tome posvetili. To se na njemu opažalo za više godina pred njegovu smrt, i time je njegova ponizna duša, kao nekim tajanstvenim svijetlom bila sva okružena.

Iz prvine, učeni ljudi, malo su se brinuli za to, što se o Paskalovoj mudrosti pripovijedalo, ali tekom vremena nastojali su, da doznadu otkuda njemu tolika mudrost. Po nalogu viših poglavara, pođe jednom o. E. Rodriguez s Paskalom na šetnju. Svrha je šetnje bila ta, da učeni muž neopazice iz Paskalovih govora dozna njegovu mudrost. Idući razgovarali su se o tajni presvetoga Trojstva, o utjelovljenju Sina Božjega i drugim pitanjima dogmatike. Kako je Paskal na sve spretno odgovarao, pokuša o. Rodriguez, da sofizmima dovede Paskala u stupicu. Ali se naš Paskal vrlo spretno snalazio da pametno odgovori. Tako se o. Rodriguez uvjerio, da je Paskal imao poseban dar mudrosti Božje.

To isto iskusio je i o. Himenez, koji je prije svoga provincijalovanja, za više godina bio učitelj filozofije i teologije. Promatrajući sveca, evo što nam piše: moram priznati, da sam se više puta osvjedočio, da Paskal vrlo lako svladava sav predmet teološke naobrazbe, samo što se ne služi našim učevnim izrazima, već se služi običnim pučkim govorom. Priznajem i to, da sam pokušao stavljati mu i protudokaze, ali me je on tako uvjerio o protivnom, da sam se morao ne samo pred njim postidjeti, nego sam od njega još mnogo toga naučio, i uvidio sam, da bi mogao vrlo lako biti njegov učenik ja, koji sam već tolike godine bio učitelj drugima. Slično se dogodilo i drugim iskusnim ljudima, koji su se s Paskalom upuštali u rasprave.

Ovaj dar znanja i spoznaje bio je plod žarke i ustrajne molitve, koju je Paskal ovako po prilici molio: »Nauči me Ti, o Gospode, koji si Stvoritelj svih stvari, Ti sama mudrost, koji svojom moći držiš sav svemir u tri prsta. Oslobodi me, Gospodine, težine moga tijela, koju osjećam, da uzmognem lakše uvidjeti i razumjeti, kako si divan u svakom stvorenju. Ti si najjasnije svijetlo, koji zastireš svako drugo svijetlo, Ti sjaješ na visinama davne i nikada prolazne vječnosti«.

Da je i ova krasna molitva bila i uslišana, svjedoči i odluka Pape Inocenta XII. kojom je Paskala proglasio svetim. »Svevišnji, kaže Papa, koji mudrošću dariva one, koji ga ljube, otkrio je blago svoje mudrosti i znanja, svome slugi, a sakrio mudrima ovoga svijeta. Posve nevješt znanosti, i kad ga nije učio nijedan smrtnik učitelj, zaslužio je, da bude prosvijetljen uzvišenim svijetlom znanosti, te je mogao izvanrednom sigurnošću raspravljati o najvišim i najdubljim tajnama katoličke vjere kao o presvetom Trojstvu, o otajstvu Utjelovljena Sina Božjega, o presvetom oltarskom Sakramentu, kao i o najtežim mjestima sv. Pisma. S posebnom lakoćom rješavao je poteškoće, koje bi mu učeni teolozi stavljali. Ovi se nijesu mnogo čudili, jer su brzo upoznali, da je Paskalu Bog podijelio poseban dar mudrosti i znanja«.

o. G. Vampovac.

Treći je Red baš stvoren, da u kršćanima uzdrži i potiče sveto življenje.

Papa Pijo X.

U školi sv. Franje.

Naš rad u godini 1928.

Pred nama na stolu leži lijepo uvezan Glasnik sv. Franje. Listajući naiđosmo na stranicu 51. i pročitasmo članak »N e k s e b i s t r i«. Zamislismo se, a u pameti nam si javi sadržaj dvaju primljenih listova... Da su se vlč. upravitelj poveli za onom gospodom, mi bismo bili doživjeli slom naših ideja, svečani pogreb našega rada. Ali Bog ravna svojim djelima, i dotičnici nađoše se samci kao vrabac samoživac, koji pjeva negdje na krovu svoju pjesmu... a mi ove godine iznosimo pred svijetla lica naših čitatelja naš prošlogodišnji rad, da se sami osvjedoče i ujedno razvesele, kako kod nas iako polako, a ono se ipak ponešto miče i napreduje k cilju!

M i l o d a r i z a D o m: Godina 1928. pokazala se vrlo plodnom za Trećoredski Dom, **jer 178 Trećoredskih Zadruga** dopriniješe svoj propisani milodar! Silan je to napredak, što se toliko Zadruga probudilo, upoznalo putem Glasnika, zagrijalo za svoj Dom, došlo da se u kolo uhvati sa ostalom braćom. Vrli naši upravitelji i požrtvovna braća shvatiše pisanje Glasnika, uvidješe, da Treći Red sv. Franje krije u sebi veliku vatru, koja iako je tu i tamo pepelom pokrita, doći će vrijeme, kada će se naći i radišan upravitelj, te odgrnuti pepeo, a vatra će planuti i nastaviti da grije!

Osim spomenutih Zadruga, našlo se i pojedinih članica (a o v d j e s e p o s e b i c e i s t i č u č l a n i c e Z a g r e b a č k e T r e ć o r e d s k e Z a d r u g e, s v a k a i m č a s t), koje još posebice darovaše od svoga siromaštva za Trećoredski Dom. Dakle svi darovi gore spomenutih trećoredskih Zadruga, kao i darovi pojedinih članica kroz godinu 1928. donesoše Domu ravno dinara **116.044.50!** To je jasan i očit dokaz, da članovi odobravaju pisanje našega Glasnika, kad molimo za Trećoredski Dom, jer to će služiti u prvom redu članovima, a na diku i ponos Trećemu Redu! Svako Društvo ubire od svojih članova stanovite takse, a mi se zadovoljavamo sa koliko, koji daruje! A moliti, da se daruje za tako plemenitu stvar, mislimo, da nema nikakve sablazni za nikoga, već jedino za onoga, koji ne da, a ima! Kako bi nas veselilo, kad bi se u ovom i ovolikom kolu složna braća našli i oni, koji

se nekako tuđe, sa nepovjerenjem gledaju, kroz crne naočale prate sav taj kolosalni pothvat! Ove žrtve jasan su dokaz, da Treći Red imade u sebi i snage i smisla za velika djela, samo treba članovima posvetiti malo više skrbi i ljubavi, raditi u prvom redu za njihovo duševno i tjelesno dobro!

Vrlo nas veseli, kada dolaze k nama i manje brojne Zadruge i šalju svoj dar, a često ga i iskrenim pismom poprate. Zagonetno je, zašto se na primjer postrance drži sinjska Zadruga (sa 800 članova), dubrovačka (sa 500 članova), pa mnoge bosanske i hercegovačke, dok opet neke i bosanske na pr. Fojnica, Bugojno, Mrkonjić grad i t. d.; pa hercegovačke Humac, Široki Brijeg i t. d. doprinesoše propisani milodar! Mislimo, da se ne ćemo prevariti, ako ustvrdimo, da sve ovisi o agilnosti i volji samoga upravtelja. Jer, kad bi ovaj samo riječ prozborio, ne vjerujemo, a da se ne bi našao barem koji taj član i doprinesao svoj dar! To nam dokazuje činjenica, da je li se upravitelj promjeni, članovi se sjete to svoje dužnosti. Dakle treba samo htjeti! Imademo i dobrih ludi, koji kad obnove pretplatu na Glasnik, sjete se i Doma i pošalju svoj dar! Djelo je naše veliko, pa treba i pomagača sa svih strana, jer danas u Zagrebu nema kraja, otkuda ne dolaze ljudi u nj!

R a z m j e r d o s a d a n j i h d o p r i n o s a: Sigurni smo da će vrle naše članove i pojedine velč. upravitelje zanimati razmjer i porast darova dosadanjih godina, za to pred njih sve iznosimo i molimo, da to braći na skupštini protumače i o tome progovore. Naš rad počinje od godine 1923. a prijašnji nam nije poznat, radi ratnih i poratnih prilika.

God.	Koliko Zadruga	pojedinih članova	ukupno darovaše din.:
1923.	40	853	26.801.02
1924.	62	239	14.642.75
1925.	85	602	21.468.60
1926.	52	426	15.064.75
1927.	102	855	80.085.50
1928.	178	1242	116.044.50

Sav taj novac upotrebljen je u gradnju, svima nama, dragoga Trećoredskog Doma. To je davna naša želja, misao naših predšasnika, pa kada tu misao izvedemo, tada ćemo postepeno raditi i pomagati poduzeća pojedinih Zadruga i drugih katoličkih institucija. Tada će se tek vidjeti kakva i kolika je korist od dobro organizovanih Trećoredskih Zadruga. Zato neka nam je prva briga svima: da što prije uredimo Trećoredski Dom! Njegovu sliku vidjeli ste u Glasniku i u ovogodišnjem Kalendaru sv. Franje.

Kako smo vam javili, na proljeće, dade li Bog zdravlje i pomognu li braća kao i dosada, mi ćemo nastaviti sa dalnjim radom, a kada sve bude uređeno pozvati vas na posvetu Doma. To će biti čas, kada ćemo se svi naći na okupu pod svojim krovom, na svome posjedu! A to znači vrlo mnogo!

Zato molimo sve naše upravitelje, da od mjeseca do mjeseca progovore samo i jednu riječ u korist Doma. Braća će otvoriti srce, a iz otvorenog srca pasti će i darak za Dom!

Što nam najviše treba: Naglasujemo, najviše nam treba zajedničke molitve! Zato oni, koji nijesu kadri da daruju, neka usrdno mole Svevišnjega, da gane srca onih, koji imaju, pa neka daruju! Gdje dvojica mole, Bog je s njima, a kada se tolika braća ujedine u zajedničkoj molitvi, što će tek onda biti, kad svaka naša Zadruga bude ko crkva u kojoj se članovi zajedno mole? Priznajemo, da zaludu sav naš rad, sva naša muka, svi vaši darovi, ako nijesu molitvom začinjeni. Započeli smo veliko djelo, pregnimo i molimo, da ga sretno dovršimo, Bogu na čast, a svima članovima na korist!

Nasljedujte ovaj primjer: Početkom godine, od jedne naše članice Zagrebačke Trećoredske Zadruge, koja već preko 12 godina ne izlazi iz sobe, jer je teško bolesna a mlada, ali zato ustrpljivo snosi svoju bol, dobili smo ovo pismo:

Vele časni! Pošto svakoga člana Trećega Reda veže sveta dužnost, da zajednički poradimo, da se na naše veselje, već podignuti Dom, što prije dovrši i uredi, pa da i ja nešto doprinesem, koja ne mogu materijalno pripomoći, savila sam, na vaš poticaj, od 6. kolovoza do danas duhovnu kiticu od: 135 sv. Pričesti, 300 sv. Misa, 640 krunica što zlatnih što običnih, 700 žrtvica, te 12.500 raznih uzdaha i sve to prikazala za naš DOM! Slijedeće godine, ako Bog da, nastojati ću da bude toga i više«!

Braćo i sestre, povedite se za ovim lijepim primjerom dobre naše sestre, i Dom će biti uz blagoslov Božji brzo gotov i uređen.

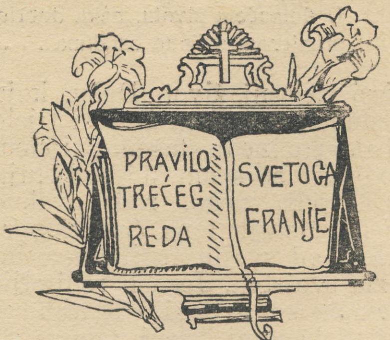
U to ime svi na posao netko milodarom, a svi žarkom serafskom molitvom!

Tajništvo Saveza.

Čitaj me, širi me, pomozi me, brate i sestro Trećega Reda!

Glasnik sv. Franje!

Obećanje . . . ?

Jest, obećanje. Zadali smo ga, kad smo stupili u Treći Red. Jest obećanje, ali tako neznatno, tako malo, pa ipak — pa ga ipak mnogi ne obdržavaju; pa ipak se nekima čini — preteško!

Nemaju vremena! Ne dospjevaju da izvrše to svoje obećanje: previše im je... stid me je reći... previše im se čini da izmole — dvanaest Očenaša, dvanaest Zdravo Marija, dvanaest Slava Ocu...

Nije nam doduše zapovijeđeno pod grijeh, da vršimo tu malenu dužnost, ali kad pošten čovjek sebi nešto preduzme ono i čini, kamo li ne će držati ono, što je Bogu obećao. Treba da je samo pošten čovjek.

Pa ipak — neki vrlo dobri, vrlo vrijedni, vrlo gorljivi članovi Trećega Reda, tuže se, da im ne dostaje vremena za ovu malenu dužnost svojevoljno preuzetu! Danomice idu k sv. Misi, danomice pristupaju k Stolu Gospodnjemu — a nijesu kadri da izmole svaki dan ono malo molitvica, izvrše svaki dan ono sitno, sitno obećanje učinjeno Bogu Gospodinu.

Koji je tome uzrok?

Izreći ćemo ga smjelo. Neka nam oproste oni, kojih se tiče: uzrok je tome nehaj, nemarnost, a možda i mala lijenost. — Ah, još ima vremena, da te molitvice obavimo, vele u sebi, dug je dan, stići ćemo da i to izvršimo.

I odlažu, odlažu od jutra na kasnije, od sata do sata, dok ne dođe večer, a s večeri umor i san. I dan prođe a molitva nije obavljena; obećanje nije izvršeno; sveto Pravilo je — povrijeđeno.

Znam neke, koji ovu svoju svetu dužnost izvrše odmah jedva što su u jutro iza sna otvorili oči. To im je prva dužnost. Tako bar ne nose u duši kroz čitav dan brigu: kako će i kada udovoljiti dužnosti; ne tereti ih na kraju dana misao, da nijesu radili pošteno, da nijesu izvršili zadano obećanje.

Zar oni — dragi i dobri — koji svaki dan nađu vremena da pohode koju crkvu i svaki se dan pričešćuju, zar oni ne bi baš najlaglje tada izvršili tu malenu, a tako lijepu i korisnu trećoredsku dužnost prije, no što prime božansku hranu i poslije ovoga velikoga časa? Tu je baš najljepša zgoda, najsvetiji čas.

Vršenje te svoje svete dužnosti tako će im preći, da reknemo, u krv, da će im postati neophodno potrebito, da ne će bez nje znati ni živjeti, i da će osjećati, da im nešto fali, ako joj ne zadovolje. Duša će im se smiriti, osjećat će veliko zadovoljstvo kad znade, da se ta njihova mala molitvica sjedinjuje s molitvama hiljadu skrušenih srdaca, koje se u dubokom štovanju svete Muke i Smrti Kristove — jer ove su molitvice baš poglavito namijenjene plemenitom i svetom štovanju Muke Gospodinove — dižu k prijestolu Božjemu.

Sestra Isidora.

Nekoliko riječi roditeljima.

U domaćem životu, neka dobrim
primjerom svijetle ostalima . . .

Roditelji daju svojoj djeci tjelesni život. Dušu, koja oživljuje tijelo, neposredno stvara Bog. Duša i tijelo zajedno čine čovjeka. Tako eto među dušom i tijelom nastaje tijesan vez. Roditelji ne samo što sudjeluju u tjelesnom stvaranju čovjeka, nego, radi ovakve veze između duše i tijela, djeluju i na ćudorednost svog djeteta, to jest dijete često prima od svojih roditelja, osim tjelesnog života, i njihova dobra i zla svojstva. Jesu li roditelji: dobri, pošteni, pametni, radišni, takova su redovito i njihova djeca; jesu li pak zločesti, nepošteni, slaboumni, lijeni, takova su im obično i djeca »K a k a v o t a c t a k a v s i n« kaže naša narodna poslovica.

Iz ovoga slijedi, da roditelji, ako žele, da im porod krene na dobro, moraju biti i sami kreposni. Što dijete usisa s majčinim mlijekom, to mu i u narav prelazi, pa je vrlo teško toga se riješiti. Teško je mane, koje dijete baštini od svojih roditelja, u školi ispravljati, jer one su se s djetetom rodile i prešle mu u krv. Roditelji dakle moraju biti narešeni hršćanskim krepostima, pa će zacijelo više manje takav biti i njihov porod. To je najljepši miraz, što ga roditelji daju djeci. Nego uzalud bi roditelji, pa makar i čestiti bili, očekivali od svoje djece plod dobrih duševnih sposobnosti, ako svim marom ne bi nastojali, da im djeca dobiju i dobar odgoj, te usavrše svoje naravne darove. Čovjek je podložan promjeni; na nj djeluje okolina. Živi li čovjek među dobrima, diše li čist zrak, prost od pokvare ljudske, bit će i on dobar; naprotiv je li njegov okoliš pokvaren, lako da sam takav postane.

Što je uzrok, da su jedni ljudi crni, drugi bijeli; jedni divlji, a drugi pitomi? Ništa nego sunce, zrak, podneblje; običaji i prilike u kojima se nalaze. A što je uzrok, da su djeca poštenih i čestitih roditelja dobra i izgledna, dok druga jednako poštenih i čestitih roditelja zločesta su i sablažnjiva? Što drugo, ako ne, jer prva primiše dobar, a druga loš odgoj od samih roditelja.

Da dakle djeca sačuvaju i usavrše svoje naravne kreposti, te steku ostale, koje po krvi nijesu baštinili, dužnost je roditelja, da paze na dobar odgoj svoje djece.

U prvom redu neka nastoje, da im se djeca ne bi družila s rđavim društvom.

I naša narodna poslovica kaže: »k a ž i m i s k i m s e d r u ž i š, i k a z a t i ć u t i k a k a v s i«. Pa tako i jest! Druži li se n. pr. poštena djevojka sa drugom, koja je raskalašena, brzo će se raskalašiti i sama; družili se mladić sa pijancem, podat će se i sam piću; družili se sa psovačem, i sam će se brzo naučiti psovati itd. Naprotiv tko se druži sa poštenim, trijeznim, nevinim drugom, eto i njega takova. Sa dobrim dobar ćeš postati, sa opakim brzo ćeš se pokvariti.

Drugo, roditelji sami moraju vršiti vjerske dužnosti, a to isto zahtijevati i od svoje djece. Naglasujemo, da sami moraju vršiti vjerske dužnosti, jer bi inače zaludu to čekali od svoje djece. Takovi bi roditelji djelom rušili, što bi riječju zidali, jer riječ samo potiče čovjeka na dobro, a djela ga sile, da dobro radi.

Treće, na što roditelji moraju osobito paziti, bilo bi, da njihovo međusobno vladanje bude besprijekorno. Što dijete opazi kod svoga roditelja, misli, da je i njemu dozvoljeno. Ovdje imamo pred očima strogo kućni život, život u krugu svoje obitelji. Roditelji se moraju čuvati, da svoje dijete ne sablazne: međusobnim zavadama, uvrijedljivim riječima, nedoličnim međusobnim vladanjem ili što je još gore, iznašanjem međusobnih mana i poroka, kletava i proklinjanja. Nikakav odgoj ne bi mogao očuvati dijete, od zla puta, pa bi i ono krenulo putem pokvare.

Kako se iz ovoga vidi, puno se traži od roditelja za valjan odgoj djece. To se isto i više traži od nastavnika ili odgojitelja. Trud je njihov u tom poslu velik i težak, ali je ugodan i spasonosan. Ugodan je, jer se roditelji vesele, kad vide, da su im djeca okrenula dobrim putem; spasonosan je, jer roditelji dobro odgajajući svoje dijete, vrše dužnost, na koju ih obvezuje Bog i društvo i domovina. A za sve to čeka ih plaća i na ovom i na drugom svijetu; no ne samo njih, nego i njihovu valjano odgojenu djecu.

Koliko može majka djelovati na svoje dijete, vidi se iz ovih primjera: Glasoviti književnik Randolf običavao je reći: »Ja bih već davno postao bezvjerac, da nijesam češće mislio na svoju majku: kako kleči, moli se Bogu, moje ručice sklapa među svoje i uči me izgovarati slavno ime Isus«.

Upita netko jednom Adama, velikog predsjednika Amerike: »Ne znam, kako ste postao tako glasovit čovjek?« — »Čitao sam često listove, koje mi je majka pisala«, odgovori predsjednik.

Također majka Washingtona predsjednika Ujedinjenih Država, učaše svoje dijete od malenih nogu na nevinost i pobožnost. Kada je ovaj bio izabran za predsjednika, to jave njegovoj majci. Dobra gospođa, kad ču vijest, usklikne: »Moj Juraj bijaše vazda valjan sin!«

Jedne vedre večeri govoraše neka pobožna majka svome djetetu o Otkupitelju svijeta. Dijete ju pozorno slušalo, a majka je od milinja plakala. Ovaj njezin sin bio je kasnije zaređen za svećenika. Dobivši dopust, ode u misije. Prigodom jedne propovijedi, kad je spomenuo vjernicima navedeni slučaj, nadoda: »I one majčine suze učiniše me misijonarom«.

Upita netko Napoleona: »Što najviše fali Francuskoj?« »Dobrih majki«, ukratko će car.

Razmišljaj ob ovom, kakva si ti, koja ovo čitaš!

Fra Ciprijan.

Sv. Kristina.

Ova se ugodnica Božja rodila u gradu sv. Križ na rijeci Arno. Za rane mladosti, koju je sprovela kao malo čobanče, izgubi dobre roditelje. Po njihovoj smrti ostade sa dva vrlo opaka brata. Jednoga dana, bez da je ovi upitaše, dovedoše joj nekoga mladića nakanom, da se za njega uda. Ali djevojče, iz ljubavi prama djevičanstvu, odlučno odbi takvu ponudu. Od toga doba braća, i onako zla, postadoše još gora i stadoše je živu progoniti, te nije više bilo moguće, da ostane s njima. Po savjetu svoga ispovijednika pobježe Kristina i na taj se način oslobodi progona opake braće.

Kad je došla u grad Luku, namjeri se na nekoga dobroga svećenika. Ovaj je namjesti, kao služavku, k jednoj dobroj i bogatoj obitelji. Cijela se kuća ubrzo uvjeri o dobroti i vrlinama svoje služavke, te je često o njoj pripovijedala i drugim građanima hvaleći Kristininu ljubezljivost, mučaljivost, pokoru, povučenost i ostale kreposti. Domalo dobar glas služavke Kristine raširio se čitavim gradom.

Kristina, kojoj je smetala tolika ljudska hvala, odluči da joj se ukloni. Zato i pođe, kao hodočasnica, na goru Gargano k svetištu sv. Mihovila Arkanđela, a odatle proslijedi u Rim. Ali i u Rimu brzo upoznaše njezine kreposti, te je stadoše hvaliti, a ona se i odavle ukloni i pođe u Asiz. Na grobu sv. Franje porodio joj se misao, da u svojoj domovini osnuje samostan za ženske.

Vrativ se u rođeni grad, nastade za nju doba kušnje. Dok su je drugdje častili i slavili, u rodnom gradu navališe na nju ne samo progonima, već i crnim klevetama, pa je i sam biskup povjerovao i smatrao Kristinu za ludo i bezumno djevojče. Ali baš u ovim teškim kušnjama, još je jače otskočila njezina krepost i ustrajnost u dobrim i plemenitim odlukama, pa se i njezini građani, a doskora i sam biskup o tome uvjeriše. Sada je stadoše potpomagati u podizanju samostana, koga doskora i sagradi. Kristina sakupi nekoliko djevojaka, koje započeše živjeti po Pravilu Trećega Reda sv. Franje, jer je i sama već bila Trećoredica.

Kristina, premda je bila u samostanu, ipak nije prestajala pomagati siromahe. Samostan, u kome je Kristina bila poglavarica, imao je komad zemljišta. Pojavi se i jedna nerodna godina, a Kristina, u velikoj ljubavi prama bjednicima, dopusti građanima, da nose sa samostanskoga zemljišta štogod nađu. Svemogući blagoslovio je taj čin ljubavi, jer, što se više sa polja nosilo, to je obilnije rodilo i hranilo sirotinju«.

Zadnje tri godine života, udarena od kapi, pokazala se uvijek vesela. Nikome se nije tužila, nikome bila dosadna, već ustrpljiva, posve odana u ruke Božje dovršila je svoj kreposni život.

*

* *

Bog često kuša svoje prijatelje posebnim križevima, da time njihova krepost postane muževnija. Što si Bogu miliji, to će te Bog i češće kušati.

Kad te ljudi progone, ogovaraju ili crne, sjeti se kakva si pred Bogom. Ljudi su kratkovidni, pa sve crno na drugome vide, a tada je tvoj najbolji tješitelj dobra savjest. Dobra je savjest onda, kada nam ništa zla ne predbacuje.

U svakoj službi najprije traži slavu Božju, a nipošto svoju! Što se više budeš klonio svijeta i hvale njegove, to ćeš biti Bogu milija. Uvijek čini dobro bližnjemu, da te tvoja djela hvale!

„POČASNA STRAŽA PRESV. SRCA ISUSOVA".

Naknada u pokladama.

Kako je bio za vas presretan onaj čas, dragi stražari i stražarice Presv. Srca, kad ste ono prvi puta, ali zato puni oduševljenja, izrekli pred Božjim oltarom riječi svoga poslanja: »Mi ćemo te tješiti, Gospodine!« Zar nijeste onog časa osjećale u sebi, vi izabrane duše, neko posebno zadovoljstvo, neki sveti ponos, što se naš Gospodin udostojao da vas okupi oko svoga kraljevskog Srca, da mu zadovoljavate i naknađujete za grijehe svijeta? U istinu vaše je poslanje anđeosko, Božansko, kojim vraćajući Bogu Božje (Lat. 22, 21) spasavate svijet!

Poklade. Odužite se Isusu na velikom povjerenju. Vršite najvećom revnošću svoju Poč. Stražu! Evo rijetke prilike, u ludim pokladnim danima!

Poklade. Dani ljudskog ludovanja, dani uvreda spram Isusa, ali i dani naknade Poč. Straže. — Svijet pleše, pije i jede. Mnogi kroz ove dane pogaze sjaj nevinosti, svetost ženidbene vjernosti, zaborave na ozbiljnost i dostojnost mnogih umova. Svijet izbacuje iz svoga podivljalog srca zmije i jakrepe svojih strasti. Svijet, — opet propinjući Sina Božjega (Heb. 5, 6) — navaljuje na prenježno Isusovo Srce sa grijesima oholosti, neumjerenosti, rasipnosti, zavisti, svađe, mržnje, nečistoće... i kao kakva divlja horda uništava i pali sav sjaj vrhunaravnih darova milosti, Da ta pustolovina svijeta bude poraznija svijet se služi posebno načičkanim bestidnim odijelima, razuzdanim smiješkom obojenih usana. I da što više odskoči farizejština obljenjelih gro-

bova, to se sve vrši u zamamnim, plesnim dvoranama raskošno rasvijetljenim...

Bezumni svijet kroz ove pokladne dane iznosi više no ikada odvratnu golotinju svoga iskvarenog srca na pozornicu bilo u kazalištu bilo u kinu i pun sotonskog oduševljenja zadovoljno plešće u razuzdanom veselju onome, »što nije ni za smetište korisno (Luk. 14, 35).«

I onda? Svijet smatra sebe prosvjetljenim, sretnim i blaženim. Pa kako bi drugčije i mislio! Tä on je »luđak, koji u smijehu čini zločine (Prov. 10, 23)«. Grijeh je ludost po riječima Duha Svetoga, a ova »ludost je veselje luđaku (Prov. 15, 21)«. Ali svi ovi u očima Božjim i u očima poštenih duša »dok govore, da su mudri postadoše lude (Rim. 1, 22)«. Svijet radi kao luda kokoš, koja u svojoj bezglavosti leti kupu smetišta. Kad se popela navrh kupa, od veselja maše glavom i kokodače jer misli da je najsretnija, što se domogla vrhunca smeća, koje je pometač odstranio ispred očiju uzgojenih prolaznika!

Koji je žrtva toga ludovanja? Isusovo Srce! Poklade, dozivlju nam u pamet noć muke Isusove. Strašna je ta noć osamljenosti, žalosti, muke i bolova... I uzevši sa sobom Petra, Jakova i Ivana poče se žalostiti i smućivati«... »Žalosna je duša moja do smrti«. Teška noć zapuštenosti navalila je na Srce njegovo i on zove Apostole: »Ostanite ovdje, bdijte i molite sa mnom«... A oni bezbrižno spavaju! Bijedni Isus! Traži malo utjehe u Apostola, koji su čas prije bili svjedoci ustanove sakramenta ljubavi, za koje se Isus sada krvavo znoji. Apostoli spavaju. Ovaj prizor izvukao je iz Srca Isusova riječi blagoga prijekora, ali i neopisivoga čuvstva žalosti: »Šimune, zar i ti spavaš? Nijesi mogao jedan sat probdjeti sa mnom (Mat. 26, 40)?«

Počasne Straže! Čujte! Jedan sat. Isus više ne traži. Ište od vas samo jedan sat straže. Sat zadovoljavanja, tješenja. Hoćete li i vi mirno usnuti ko Petar? Vaš Vođa, vaš vječni Prijatelj trpi i strada pravedan, koga svetogrdno vrijeđa pokladna razuzdanost tolikih kršćana, koji zaboravljaju da su kršćani! Bdijte i stražite uz Isusa! Jedan sat!

I zato udaraj glasno, sveta uro, sa zvonika naših crkava. Sakupljaj vjerne stražare probodenoga Isusovog Srca. Udaraj glasno. Neka odjek tvoga glasa pokuca na vrata svakoga samostana, zavoda, odgolišta. Pokucaj na sobicu svakog Počasnog stražara okupi sve u četu oko živoga Isusovog Srca u Euharistiji. Tješi, zadovoljavaj, nadoknađuj Isusovom Srcu za pokladne zločine ljudi!

Vjerni stražaru! Tješi Srce Kristovo! Biti ćeš i ti utješen, kada ćeš čuti utješljive riječi iz Kristovih ustiju tebi upravljene: Tvoje utjehe razveliše srce moje (Ps. 93, 19).« »Uđi i ti u veselje Gospodina svoga (Mat. 25, 21)«.

Živio Isus!

o. J. Dujmović — treć.

Ivan od Monte Korvino*).

Franjevac prvi nadbiskup Kine.

(Prigodom 600-godišnjice njegove smrti).

Prošlo je već 700 godina otkako je Njegova Svetost Gregorije IX. asiškoga siromaha Franju proglasio svetim. Franjo je bio veliki apostol sv. Crkve, koji je u sebi obnovio sliku Hristovu. Dä, to je bio drugi Krist, koji je svojim životom i radom obnovio lice sv. Crkvi. On je bio ono oružje u rukama Svevišnjega, kojim je Bog izbavio svoju Crkvu iz bijednoga stanja, u kojem se nalazila u XIII. vijeku. No Franjo se nije zadovoljio samo time, da pomaže sv. Crkvi dok je živ, nego joj je htio pribaviti neku trajnu pomoć i poslije smrti. U tu svrhu osnuje tri reda, kojima je zadaća, da pomažu sv. Crkvi u svim njezinim potrebama. I doista, ovi su redovi kroz vjekove vjerno vršili svoju zadaću, te su dali Crkvi nesamo veliki broj svetaca, nego i mnogo velikih apostola, kojih Crkva najviše treba, da uzmogne širiti kraljevstvo Hristovo. Među ove velike apostole spada i Ivan od Monte Korvino, čiju šestogodišnjicu ove godine slavimo. To je bio apostol, koji se donekle može isporediti i sa samim sv. Pavlom, jer je poput sv. Pavla nadvladao i istu prirodu, samo da kraljevstvo Božje što više proširi. Taj apostolski muž rodio se 1427. god. u gradu Monte Corvino u talijanskoj pokrajini Apuliji.

O ranoj mladosti njegovoj, pa o roditeljima i naucima njegovim ne znamo gotovo ništa. Prije nego je stupio u Red Manje Braće, vršio je vojničku, sudačku i pravničku službu. A kažu, da je bio i odlična roda. Kao Manji Brat odlikovao se velikom učenošću. Bio je uzoran redovnik i dostojan nasljedovatelj sv. Oca Franje. God. 1279. poslao ga General reda Manje Braće Bonagracije sa još nekoliko braće u misije na istok. Bilo mu je tada 38 godina. Naš Ivan dao se sa svim žarom na apostolski rad, a Bog je blagoslovio njegovo nastojanje, te je obratio mnogo tisuća nevjernika. Pošto je proputovao Tatarsku (sjevernu), Armeniju, Perziju i druge istočne pokrajine, propovijedajući riječ Božju, vrati se, na početku desete godine svoga apostolskoga djelovanja, u Italiju, da izvijesti sv. oca o stanju kršćana u onim krajevima. Bio je tada na Petrovoj Stolici Papa Nikola IV., koji je i sam prilično poznavo misije na istoku, jer je bio prije poslanik sv. Stolice u Grčkoj, Kad je Papa Nikola čuo, što je sve učinio Ivan sa svojim drugovima za spas duša, opet pošalje njih same na istok, a Ivana imenuje svojim poslanikom za sve istočne krajeve. Ovima se pridružilo mnogo druge braće, a sv. Otac dao je Ivanu razna pisma na kraljeve, zapovjednike, nadbiskupe i

---

*) Ovaj članak uzet je iz programa akademije franjevačkih klerika iz Varaždina.

biskupe gotovo čitavoga istoka. Ivan pošto je primio pisma zaputi se sa drugovima u Georgiju i Armeniju, a odavde je prešao k Aragonskom zapovjedniku, koji se nalazio u Tebriju. Iz njegovih pisama zna se, da je bio u Perziji i da je stanovao u Tebriju, a ne znamo ništa o njegovu djelovanju u tim mjestima. Pošto je Ivan izvršio papinska poslanstva kod poglavica i drugih perzijskih velikaša, zaputi se god. 1291. sa dvojicom braće, Nikolom iz reda propovjedničkoga i Petrom, koji je bio trgovac, ali dobar kršćanin, u Indiju. Oni su se ukrcali u perzijskom zalivu i sretno doplovili u Indiju. Ovdje započe naš Ivan sa bratom Nikolom tako revno propovijedati, da je za kratko vrijeme pokrstio gotovo stotinu pogana u različitim krajevima. Na barijskoj obali kod sv. Tome utemelji prvu crkvu, u kojoj je sahranio pokojnoga brata Nikolu. Kad je proboravio ovdje 13 mjeseci, te je obašao gotovo čitavu Indiju, zaputi se sa Petrom u Kinu. Kineski ga je car lijepo primio i podijelio mu različite povlastice. Tako je naš Ivan prvi među azijskim apostolima započeo svoj apostolski rad u Kini. Najveći mu je bio ovdje uspjeh u tom, što je pokrstio kineskog kralja Georgija. Iz grada Pekinga, gdje je stanovao, obilazio je različite kraljeve. Kralj Georgije u znak iskrene ljubavi sagradi crkvu u čast Presvetoga Trojstva, koju u čast sv. Oca nazove »Rimska Crkva«.

(Nastavak slijedi).

Dina-pobožnica na vratima nebeskim.

Bum, bum, bum! čula se lupa na nebeskim vratima. Aj, aj, pomisli Sv. Petar, nebeski vratar, tko li to lupa tako silno? Sigurno je kakvi kovač, koji je navikao po svome kladivu tući ili pak koji stari čovjek, koga je ostavio sluh. Dođe i oprezno otvori, a to se kroz na po pritvorena vrata uvuče mršava sagnuta osoba, nešto uvučene glave u ramena. Žurilo se starici i odmah je htjela da uleti na sredini Neba.

— Stani, i ne žuri tako naglo, reče Sv. Petar. Tko si ti zapravo?

— Tako? A zar me ne poznaš priupita starici? Ja sam Dina pobožnica! Na zemlji radila sam kod mnogih dobrih djela; išla sam često na ispovijed i pričest; bila sam članica Trećega Reda i mnogih bratovština; bila sam prva kod svih svečanosti i hodočašća.

I da za tolika dobra djela još ovdje čekam? Meni su pak govorili, da ću kad umrem, ravno u Nebo po plaću!

— Istina, reče Sv. Petar, sve ovo što si sad nabrojila, lijepa je preporuka. Ali valja pogledati, što su i drugi o tebi napisali. Ti dobro znadeš, da se ovdje gore također istražuje, da li tko svoja djela ne vrši krivom ili pače zlom namjerom i da li se s pobožnim vježbama slaže i njegov život.

Sveti Petar ostavi vrata pritvorena, a jedan anđeo donese veliku knjigu, u koju anđeo čuvar bilježi zasluge i krivnje svojih štićenika. Nije trebao dugo da lista po knjizi i brzo nađe stranicu, na kojoj je bilo ispisano dugo svjedočanstvo o životu Dine-pobožnice.

Sveti Petar, kad je ugledao dugi popis, kraj kojega je vidio koje kakove opaske, strogo namršti čelo. I poče joj na glas čitati:

Sačuvala je djevičanstvo; često se ispovijedala i pričestila; bila je upisana u mnogim bratovštinama; sudjelovala je i kod sabiranja u plemenite svrhe — — ali...

Sveti Petar pogleda Dinu - pobožnicu pronicavim očima, zadrži ključ čvrsto u ključanici, a nogom zadrži pritvorena vrata:

— Ovdje ima drugih stvari što ti baš ne služe na čast: toga i toga dana poslije pobožnosti zadržala se još pola sata sa svojom prijateljicom i pri tom druge ljude pošteno rešetala i ogovarala; bila je jalna i zavidna drugima; mnogi je dan kod kuće bila mrzovoljasta i mrka; kod štednjaka ružila je i lupala s loncima kao kakvi zloduh; ukućanima često ni jedne lijepe riječi nije znala kazati; često je ujedljivo odgovarala; na opomene nos objesila; poviše puta pisala je i po koje anonimno pismo s kojekakvim opaskama, što je škodilo časti drugih; kroz godine se je ljutila na jednoga svećenika, koji joj je jednom otvoreno rekao istinu i crnila ga kod prijatelja i neprijatelja; uopće nije si dala ništa prigovoriti, što bi ju najmanje ponizilo; tračala je gdjegod je našla prilike; dvaput je dobila novaca u dobrotvorne svrhe i nesavjesno ga je ne doduše za sebe — dala u drugu svrhu gdje je njena sklonost i taština izbila jače na javu; sto i sto puta znala je i slagati, kad joj je to u prilog bilo; vidjevalo ju se doduše mnogo u crkvama, osobito kod koje svečanosti, gdje je mnogo svijeta bilo, pa je i pjevala, da se istakne; subotama u večer rado je vrebala gdje su se druge ispovijedale, da vidi kako dugo se tko ispovijeda; sama se često vrlo površno pripravljala na svete sakramente, a često samo iz navade. Molitvu u vlastitoj komorici, gdje Spasitelj posebno govori, nije voljela. A što je osobito važno, brinula se često za druge stvari [illegible] nijesu ni najmanje ticale, umjesto, da vrši sav[illegible] zvanja«.

Sveti Petar kad je pročitao digne[illegible] reče:

— Slušaj Dina-pobožnice, ov[illegible] napisano, primjerice o tvojoj tv[illegible] ne ću dalje da čitam. Za Neb[illegible] se snuždi, a Petar će joj: vid[illegible]

uzdavala u pomoć Majke Božje, i mnogo si se njoj molila: upitat ću dragu Majku Božju, što ona o tebi misli.

Sveti je Petar dakle došao k prijestolju preblage Kraljici Neba, a ona je ovako poučila nebeskoga vratara: »ne smiješ Dinu-pobožnicu sasvim isključiti iz Neba. Bila je u životu uvijek nešto ograničena, u školi baš nije mnogo naučila katekizma, a za prodike je držala da se tiču više drugih nego same nje. Zato je više iz neznanja nego od zlobe padala u svoje pogrješke. — Ali je bila ohola, vrlo ohola i mnogo je sebi utvarala, i zato savjetujem, da je još jednom pošalješ na zemlju za nekoliko godina, da se temeljito popravi, te postane prava pobožna duša. Pobrini se, da ju stignu mnoga poniženja, a pošalji joj i težih patnja«.

Sveti se Petar vrati da izvrši nalog. Poslao je Dinu-pobožnicu ponovo na zemlju, a da se brže popravi savjetova joj neka svaku večer razmišlja o svemu, što joj je pročitao i temeljito osobito u tim pogreškama svoju savjest ispita i popravi.

— A kad opet dođeš, reče, zatvorivši nebeska vrata, prepoznat ću, da si se popravila i po tom, što ćeš na ovim vratima i nešto čednije pokucati! Ako možeš promijeni i svoje ime na zemlji, jer »Dina-pobožnica« zvuči nekako malo naduveno. Uostalom ljudi su ti možda to ime i zato nadjenuli, da ti se narugaju, jer su u tvojoj pobožnosti gledali samo oholost.

Teško je bilo Dini-pobožnici, da na svu ovu prodiku šuti, ali je bila i suviše izvan sebe i nije znala što da kaže, pa se žalosna vratila na zemlju, da pokoru čini, i dođe u raj!

Iz njemačkog: *S. Isidora.*

„Svetica miomirisa“

PREDAVANJE U BJELOVARU

O. Bernardin Dr. Sokol, franjevac.

Za 16. XII. bilo je određeno predavanje u Bjelovaru. Gg. priređivači prof. Ričko, učitelj J. Crtvilo, industrijalac M. Svoboda, trgovac Uiberell, kapelan Horvat, učiteljica glasovira gdica Marij[illegible] trgovac Ivan Pavila na vrijeme su se pobri[illegible] je za to predavanje znao cio Bjelovar i [illegible] po govoru u crkvi prije velike mise i [illegible]še županije.

[illegible] predavanje bilo zanimivo, ali ipak [illegible] govorio o čudesnim događajima [illegible]ru, o kojima su se mogli sami [illegible] ovi:

Ruža Švaštec, pravoslavne vjere, iz Sv. Ivana Žabno kod Bjelovara, bila je 13. svibnja nehotice nastrijeljena od supruga, koji je lugar. Veliko tane joj je ostalo u trbuhu, pa ga nijesu mogli naći pri operaciji u Bjelovaru 14. V. Crijeva su bila oštećena, pa se je po trbušnoj šupljini razlio crijevni gnoj. U takvim slučajevima teško ima pomoći, i kada bi se operacija odmah izvela, a kamo li 24 sata kašnje, kao što je ovdje slučaj. Pošto nije bilo nikakove nade, da bi bolesnica ostala na životu, to je Dr. Nikola Karlić, primarius i ravnatelj bolnice, nije htjeo uzeti u svoj privatni sanatorij, iako su bili pripravni na sve moguće troškove, jer nije bilo nikakve nade u ozdravljenje. Svi su liječnici bili mišljenja, da nema pomoći.

U tom beznadnom stanju č. s. Maksimina, milosrdnica, zazove u pomoć »Sveticu miomirisa« i dade bolesnici sliku svetice. Svi je pouzdano počmu zazivati, pa je bolesnici odmah počelo bivati lakše, dok nije napokon potpuno i ozdravila načudo svih, a posebno gg. liječnika Dr. Karlića, Dr. Mihelčića i Dr. Divića, koji je i rekao č. s. Maksimini, da je to pravo čudo.

Ja sam se o tom slučaju potanko porazgovorio sa g. Dr. Karlićem i g. Dr. Mihelčićem, bolničkim liječnikom. Nijesam mogao govoriti sa g. Dr. Divićem, jer je već bio otputovao u Ivanjsku, gdje je postao općinski liječnik. Gg. liječnici su mi sami priznali, da je stanje bilo beznadno i da je to ozdravljenje na njih učinilo utisak izvanrednog događaja. To su mi i pismeno potanko izjavili, obojica potpisali i potvrdili pečatom oblasne bolnice, kako sam sve potanko prikazao u »Euharistijskom glasniku« (Dubrovnik, Br. 2. od 1929.). Usput upozoravam, da već od lani u svakom broju »Euharistijskog glasnika« prikazujem na dugo po jedan izvanredni događaj po zagovoru s. Celine, po mogućnosti sa svim dokumentima.

Moram javno priznati veliku susretljivost G. Dr. Karlića i g. Dr. Mihelčića, koji kao uvjereni katolici priznavaju moć zagovora svetaca Božjih, pa su mi u izjavi neke važne stvari napisali, što se ja ne bih bio usudio pitati. G. Dr. Mihelčić je želio, da ga predbrojim na sve Glasnike, u kojima pošem, o »Svetici miomirisa«, što sam veoma rado učinio.

KATARINA UD. STRUKIL iz Bjelovara (Frankopanska ul. 26.) bolovala je pred nekoliko godina na lijevoj nozi radi slabosti živčevlja. Teške je boli pretrpjela, pa ju je strašila pomisao, da bi joj se opet moglo povratiti, kako je sa sigurnošću govorio liječnik Dr. Franjo Žmegač iz Virovitice, gdje je tada življela.

I zbilja bolest joj se povratila 28. VI. 1928. S početka nije na tu svoju staru bolest ni pomišljala, dok je nije počelo jače boljeti. Odmah se sjeti s. Celine i pomoli joj se. Nehotice stavi zatim nogu na pod i opazi, da je ništa više ne boli. To se tako naglo zbilo, te je stala samu sebe prikoravati, što si umišlja neku bolest. S. Celina htjela ju je upozoriti na milost i opet pod večer

poče ju boljeti. Bolesnica ponovno primi sličicu s. Celini i sutra dan se digne potpuno zdrava. Iz zahvalnosti prama Svetici sada širi njezinu slavu.

ANKA KELEMEN pripovijeda: Prije nekoliko mjeseci teško sam bolovala od upale pluća i porebrice. Bila sam posve sigurna, da će moja mala jedinica ostati bez majke. Zazvala sam u pomoć »Sveticu miomirisa« i skoro sam potpuno ozdravila.

Ovo mi je pismeno dala gca M. Šimunović. Nijesam osobno mogao govoriti sa gdjom A. Kelemen, jer je nastanjena u Koprivnici.

Ivan i Apolonija Pavila pripovijedaju, da je njihova uboga stanarka Anka Abranović moleć se s. Celini osjetila miomiris ljiljana.

Još zanimivije je slučaj ozdravljenja jedne djevojčice. Imala je otrovanje krvi, pa ni liječnik nije imao nade u ozdravljenje, kako se izrazio kod drugih bolesnika, svojih pacijenata. U najtežem času majka stavi na dijete relikviju s. Celine, oteklina pukne, i to je djetetu donijelo zdravlje. Majka je dala izjavu pod prisegom, da je uvjerena o čudu s. Celini.

Časne Sestre u Bolnici su veoma zaslužne za propagandu s. Celini, posebno č. s. Maksimina. U samom Bjelovaru i okolici mnogo radi preko dobrih osoba vlč. Horvat, kapelan, čija je glavna pomoćnica Bukovac Katarina iz sela Galovac. Ima i drugih revnih osoba, čija su imena dobro poznata »Svetici miomirisa«, osobito prije spomenute.

U predavanju sam spomenuo slučaj, što se nije desio u Bjelovatru, ali se radi o jednom njima poznatom gospodinu, g. Dr. Vladimiru Mišulinu iz Bjelovara, koji je tu bio prije toga zamjenik velikog župana. To je jedan karakterističan slučaj, kako s. Celina znade utješiti i ublažiti i bolove. U sebi je vrlo zanimiv, pa ću ga u dojdućem broju spomenuti.

Širom svijeta.

*** Monsignor Mac Rory, primas Irske, stupio je u Treći Red u gradu Dublinu!

*** O. Ivan Soggin, franjevac konventualac, imenovan je apostolskim prefektom u Kini.

*** U Napulju stupila je u Treći Red nadvojvotkinja Jelena kuće d'Aosta. Sv. čin oblačenja obavio je kardinal Ascalesi, i tom prigodom izrekao značajan govor.

*** Talijanska vlada povratila je franjevcima konventualcima samostan u Brešiji, što im ga je bila otela.

*** O. Augustin Gemelli, liječnik-franjevac rektor sveučilišta presv. Srca Isusova u Milanu, proslavio je svoju 25. godišnjicu, što je stupio u franjevački Red.

Iz Pekina javljaju, da je ministar prosvjete podijelio odlikovanje dvanaestorici katoličkih profesora »k a o p r i z n a n j e z a n j i h o v e v e l i k e z a s l u g e i p o ž r t v o v n o s t i«. Osmorica ovih profesora pripadaju učiteljskoj školi u Chali a trojica školi u Sitangu.

*** U Indiji, u gradu Ajmeru počeli su graditi novo sjemenište, određeno za buduće svećenike urođenike.

*** U bogoslovno sjemenište u Trichinopoli stupilo je ljetos sedamdeset i šest klerika

*** Profesor Ma, koji je svršio nauke na isusovačkom sveučilištu Aurori u Šangaju, započeo je u Pekinu na narodnom sveučilištu predavati latinski jezik. Ima stopedeset slušača.

*** O. Menne, Reda Braće Propovjednikâ, živo nastoji oko organizovanja nove velike škole, koju Dominikanci kane otvoriti u Pekinu. U pripravne tečajeve upisao se već velik broj slušača.

I z l o ž b a ž i d o v s k i h k n j i g a. U mjesecu studenom prošle god. (1928.) bila je u cionističkom gradu Tel-Avivu prva izložba savremenih časopisa, knjiga i spisa, štampanih u Palestini. Bilo je više od šest stotina primjeraka od kojih, naravno mnogi ne izlaze više. Ima ih štampanih jevrejski, pa u j i d i š narječju, zatim arapskih, španjolskih, franceskih, njemačkih, engleskih te napokon i esperantskih. Najbrojniji su jevrejski časopisi: ima ih pet stotina. Među ostalim ima i vrlo zanimljivih zbirkî pjesama i proze. Najodličniji jevrejski pisci govorili su kod otvorenja ove izložbe, koja je historijski vrlo vrijedna.

S v e ć e n i c i u r o đ e n i c i u A f r i c i. U Tabori zaređena su za svećenike tri prva urođenika. Presvijetli monsignor Hingsley, Apostolski Vizitator u Britanskoj Africi prisustvovao je kod svetoga obreda.

Malo kasnije zaređen je u Dahomeyu prvi urođenik g. Toma Maulero. U isto vrijeme zaređen je za đakona urođenik g. Gabriel Kiti. Ovom zgodom odaslan je iz Dahomeya Apostolskom Vikaru u Dahameyu, presvijetlom gospodinu Steinmetzu, koji je od nedavna boravio u Franceskoj ovaj kablogram t. j. (brzojav kabelom kroz more) »Misijonari, Kršćani, Pogani Dakomejci, koji su prisustvovali ređenju prvoga urođenika za svećenika, zahvaljuju monsignoru Steinmetzu«.

Ova dvojica mladih Dahomejaca, nedavno zaređenih — jedan za svećenika, drugi za đakona, bili su glavni urednici smotre »la Reconnaissance africaine« (Afrička zahvalnost); članke u toj smotri, koji naučenjačkom spremom raspravljaju o vjerama crnačkih krajeva, primio je učeni svijet s velikom simpatijom.

*** Misija u Ynichowfu u Apostolskom Vikarijatu Nanchangfu, koja je do sele povjerena bila Ocima Lazaristima, stavljena je u ruke domaćega svećenstva pod upravom o. Kin-a Lazarista također kineza. Spomenuta misija, jedna od najstarijih i najbolje uređenih nanchanfuskoga Vikarijata ima jednu crkvu, jednu školu, jednu obrtnu školu, jedno sirotište i jedan katekumenat. (Pripravnica za one, koje se spremaju da prime sv. Krst).

Odlikovan Franjevac. Na francuski narodni blagdan 14. srpnja prošle godine, predao je u Tazi general Vidalon uz obične svečanosti križ Počasne Legije Pateru Lemperti-u vojnom svećeniku. Časni ovaj sin svetoga Franje boravi u Maroku već dugi niz godina. Za svjetskoga rata došao je sa divizijom na francesku frontu vršeći hrabro svoje svećeničke dužnosti.

U svojoj vojnoj župi u Tazi, P. Lamperti podigao je lijepu crkvu, koja još nije posve dovršena.

Franjevac, Apostoski Izaslanik. Prošle godine, mjeseca srpnja, umro je Apostolski delegat Monsignor Tiuti. Monsignora Kolombana Dreyer, Franjevca Provincije Franceske, Apostolskog Vikara u Suez-u, sveti otac Papa uzvisio je na nadbiskupsku stolicu, iza kako je neko vrijeme proveo kao prvi Apostolski Vikar franceskog Maroka. Sada je isti Msgr imenovan Apostolskim Delegatom (izaskanikom) u Indo-Kini.

Monsignor Dreyer Alzačanin je iz Strassburga. Rodio se 1866. Poradi velikih svojih sposobnosti bio je triput izabran provincijalom svoje provincije, dvaput generalnim definitorom te Savjetnikom Svete Kongregacije Redovnika.

Katolička štampa u poganskim krajevima. U Hong Kongu izlazi nov katolički mjesečnik na kineskom jeziku. Donosi i slike, a uređuje ga Časni Otac Lu, svećenik kinez iz Kantona. Ova smotra štampa se u 6.000 primjeraka. Glavnu brigu vodi o. Granelli za strane Misije u Milanu (Italija) i rečeni o. Lu.

Druga jedna smotra »Indija« izlazi u Madrasu. I to je ilustrovani mjesečnik, a izdaje ga g. Lopes, predsjednik Udruženja mladih ljudi, a svrha mu je da štiti interese katoličkih misija u Indiji.

U Rabanlu, Oceanija, izlazi nov katolički mjesečnik na jeziku zunantuma. Taj list zasnovala su franceska Braća Presvetoga Srca. Misionari se opravdano nadaju, da će taj list vrlo dobro koristiti Katolicima Vikarijata Rabaulskoga, kojih ima 25.000.

U Indiji u Sahori razdijeljeno je 10.000 katekizama i raznih drugih katoličkih tiskanica na jezicima pojedinih indijskih plemena.

Za gradnju franjevačke gimnazije u Varaždinu.

„Zaista Vam kažem, što ste god učinili jednomu od ove moje najmanje braće, meni ste učinili“ (Mat. 25, 40.)

UTEMELJITELJI: III. Red sv. Franje, Zagreb, 2000 (prije 3000). **Time je ova zadruga postala članom utemeljiteljem! Ugledali se i drugi! HILJADARI: Dr. Ivo Šercer,** Subotica, 1000. **Bara i Janko Fabijanić, Domagović,** 500 (prije 500). — **Bara Batušić,** Jaska, 100 (dosada 400).

POVJERENICI: P. M. TRSAT. — Čargonja N. 250 (prije 2.900), Radetić A. 1260 (prije 3400), Darovali: Tomac K. 100, III. Red 90, Barišić A. 52. **Dekanić Luka, Rakovci** ukupno 2087 i 100 za karte, **Stojanović Ivan, mjernik, Sisak,** dosada 832, **Zvanić Štefanija, Feričanci,** dosada 6549 (još čekamo odgovor, koliko je od toga za spomenice!) Naša je Šefa kraj svoga slabog zdravlja pokazala veliku marljivost i dirljivu požrtvovnost. Srdačno hvalimo! **Mašek L.** ukupno 746, svršio sabiranje. Bezjak A. Zagreb, 1100, Bedeković Dr. Zagreb, dosada 500, Ožanić V. Zagreb, 330, **ŽUPNI URED SV. JURAJ U TRNJU** (povjerenik vlč. g. Fischer A.) dosada 2758 (i prije sabrano 1242), Jeđet P. Čehovec, dosada 516 (prije s. 1068). Janković Iv. Hodošan, dosada 476 (prije s. 808). **ŽUPNI URED DRAŠKOVEC,** (povjerenica naša vrlo revna sestra Johana Malek, dosada 2676 (prije s. 2092), Mirić J. Kraljevac, dosada 1841 prije s. 1336) osim tog poslala 200. **ŽUPNI URED FERDINANDOVCI,** (vlč. g. A. Glaga) ukupno 1242. **DAROVI:** Vlč. g. Zerec, Carevdar, 20, Lujo, gimn. Brod 20, Janeš J. Zgb. 10, N. N. Čakovec, (po K. Ribić) 50, N. N. Zgb., 100, preč. g. Fran Štefan 100, **Raspačale mnogo karata:** Rudalić Matija Zagreb, i Tot Franjica. Vlč. O. Mansuet iz Njemačke 202 (za karte).

Gospodin Bog neka svima po zagovoru sv. Ante stostruko naplati svaki trud i žrtvu!

O. Dioniz, tajnik odbora.

Slavoniji.

DOPISI ZADRUGA

SENJ.: Požrtvovni tajnik Saveza Trećega Reda sv. Franje često pozivlje članove Trećega Reda, a napose mu leže na srcu upravitelji Svom parom radi, da uredi trećoredski Dom dostojno i dolično, kako dolikuje tolikim Zadrugama Trećega Reda. Rad mu i uspjeva, jer čitamo razne doprinose za trećoredski Dom od raznih Zadruga, koje se upravo natječu, koja će što više doprinijeti.

Da rad i uspjeh što bolje uspije, trebaju upravitelji predočivati svojim članovima češće potrebu trećoredskog Doma, oduševljavati ih za tu zamisao pa će i oni sami rado otkinuti od svoga siromaštva po nešto i tako pomoći ostvarenje Doma.

Vaš je dakle trećoredski Dom, prema slici u Glasniku sv. Franje, pod krovom, dostojan vanjskim licem svakoga udivljenja. Sada treba nastaviti da se i unutra uredi. Za to treba opet zajedničke bratske pomoći sviju nas.

Senjska trećoredska Zadruga prošle godine poslala je u dva navrata 264 D. a sada za g. 1929. šalje odmah 200 Din. držeći se one: **»tko brzo daje dvaput daje«. (Živio takav upravitelj i njegovi članovi opaska ur.).**

Naša Zadruga u g. 1928. vršila je svakoga mjeseca skupštine, zgodimice na pr. na blagdan sv. Antuna, Parciunkulu i sv. Franju svečanije a inače držimo uvijek sa molenjem krunice 7 radosti prebl. Djevice Marije, propovijedi i ostalim naputcima. U zimi držimo svake subote u večer u 6 sati pobožnosti i predavanja u sobi a tu se i najviše učini za Treći Red. Mjeseca prosinca dne 23. 1928. mogao je Treći Red sv. Franje obući 53 siromašnih učenika i učenica pučke škole i 1 gimnazijalca. Već početkom mjeseca studena drže se sjednice kako će se nastupiti u karitativnom pogledu u mjesecu prosincu i tako se zaključilo, da je najbolje u zimi gola zaodjeti. Trećoredice polaze gradom u prošnju za odijelo, novac i drugo, a onda se sve to po mjeri sašije i odredi komu što ima pripasti. Mnogo si truda daju i same p. n. gospođice učiteljice osnovne škole, koje su djecu za zabavu podučavale i p. n. učiteljice stručne škole, koje su više komada robice sašile. Komad za predstavu sastavio je za djecu Msgr. Dr. Ivan Starčević protonotar Ap. kanonik štioc, te je sve sa lijepim uspjehom izvedeno. Predstavu kao Božićnicu 23. XII. 1928. posjetio je presv. g. Dr. Josip Marušić biskup, preč. gospoda kanonici, mnogi odlični građani i građanke. Poslije predstave podijelile su trećoredice svim učenicima i učenicama odjela uz prisuće g. katehete Josipa Kremžara koji se je u ime upravitelja III. reda msgr. Ivana Vidasa prepošta, svima na podupiranju ovoga plemenitoga čina usrdno zahvalio.

Moramo pohvalno istaći, da se punoštovano građanstvo senjsko rado odazivlje za ovako plemenitu svrhu te nastoji po mogućnosti poduprijeti i Treći Red u svojem nastojanju u ljubavi spram bližnjega. Neka im po zagovoru sv. Franje svima dragi Bog. naplati.

Uprava trećeg reda sv. Franje.

CRIKVENICA: Prošle godine u našoj Zadruzi zbile su se veće mnoge promjene.

Prvih dana mjeseca rujna premješten je iz Crikvenice dosadanji naš upravitelj vlč. o. P. Dodić. I ovom zgodom izrazujemo u ime poglavarstva kao i u ime zadruge zahvalnost vlč. ocu za onu požrtvovnu brigu i pasku, kojom je neumorno radio i bdio nad procvatom naše zadruge. Naša zadruga pouzdano se nada, da će je molitve o. Pavla i nadalje pratiti i dozivat joj s neba novih blagoslova.

Službu upravitelja naše Zadruge preuzeo je vlč. o. Metod Semenčić. Već prve njegove riječi u pozdravnom govoru izrazuju vruću želju, da naša Zadruga u Crikvenici bude, ono, što je želio i sam sv. Franjo t. j. sol, zemlje i svjetao primjer duhovnoga i kršćanskoga života. Nije dosta biti upisan u Treći Red, već je glavno vršiti sveta pravila i hodati stopama sv. Franje.

Dne 3. listopada 1928. ostavila je Našu Zadrugu dosadanja predsjednica s. Anđelika Car, i stupila kao redovnica u samostan sestara Službenica u Splitu. U nedjelju, dne 30. rujna o. god. biranim slovom iskitio je njezin doista zaslužan i požrtvovan rad kroz dugi niz godina za Crikvenicu i za našu Zadrugu vlč. o. Augustin Juničić, Nakon toga govora prešlo se je na biranje nove predsjednice te je jednoglasno izabrana gđa. Jelka Car poznata i zaslužna za našu zadrugu već i time, što je već prije punih 10 godina bila predsjednica. Mi joj od srca čestitamo na ovolikom povjerenju i punim se pravom nadamo, da će u tihoj skromnosti i pravoj pobožnosti izvesti velika djela na korist naše Zadruge

Tom je zgodom imenovana podpredsjednicom vrijedna gđa. Anica Kulentić, a vrijedni pak i savjesni naš blagajnik gospodin Nikola Car preuzeo je u svoje ruke kao knjižničar i knjižnicu Trećega Reda.

Svi zahvaljujemo našoj bivšoj gđi. Andjeliki Car za požrtvovni njezin rad, što ga je uložila na korist naše Zadruge, a novoj predsjednici gđi. Jelki Car želimo najljepši uspjeh u svakom njenom poduzeću.

Anka Šoštarić, tajnica.

PUPNAT. Blagoslov novog grobnog spomenika Bl. Marka Tvrdeić. Na 2. tek. svečano je blagoslovljen novi grobni spomenik blaženoga franjevca o. Marka Tvrdeić. Još lani prigodom proslave 50 godišnjice donosa njegovih časnih ostataka u rodno mjesto. kad je u Pupnat dohrlilo do 10.000 ljudi, — opazila se je potreba jednog pristojnijeg groba, kakova je upravo i zaslužio ovaj sveti božji ugodnik Dosadašnji grob bio je prost, neukusan, od samih opeka. Stoga je crkovinarstvo uz dozvolu biskuupskog Ordinarijata dalo podići novi lijepi i majstorski izrađen spomenik od korčulanskog kamena sa umetcima od mramora. Isti zapada 25.000 Din. Radnja je mladog klesara g. Dinka Tasovac iz Žrnova, koji je tek pred godinu dana došao iz Zagreba, gdje je pod tutorstvom Hrvatskog Radiše izučio klesarski zanat. Spomenik je sasvim lijep, a radnja je tačno i u detalje izrađena.

PETRAJANEC.: I mi se javljamo izvještajem naše Zadruge o životu i radu u njoj. Naša Zadruga opstoji od godine 1915 i broji 95 članova, skoro same žene, djevojaka je 7, a muškarca su 2. Mjesečne skupštine imamo svake prve nedjelje u mjesecu. Upravitelj nam je vlč. gosp. Kateketa. Uoči našeg sv. oca Franje obavili smo pobožnosti tri dana imali smo večernjice, na sam blagdan sv. Franje imali smo pjevanu sv. misu i zajedničku sv. pričest.

Našu crkvu kite naše vrijedne članice, djevojke, koje svaki dan pristupaju svagdašnjoj sv. pričesti.

Mjesečne skupštine obavljamo redovito. Na njima molimo sv. krunicu, Litanije sv. Franje, i druge molitve. Sve završavamo pjesmom ocu Franji.

T. Vincek.

Milodari.

ZA DOM: (iz god. 1928.) Buzatović M. 110, Fabijan E. 200, Rozman M. 10, N. N. 200, **Treći Red Petrijanec 100**, Simon T. 50, **Treći Red Čakovec 100**, Dominijan M. 13, Sečak S. 30, **Treći Red Humac 200**, Žagmeštar M. 5. Zrnčić I. 50, Kitner A. 20, **Treći Red Županja 180**, Čavčić A. 35, **Treći Red sv. Ksaver 80**, Bošnjak S. 20, Pavlić R. 10, Pavlić B. 11, **Treći Red Sisak 50**, Chmelier M. 100, **Treći Red Varaždin, Franj. 200**, Vodopivec M. 20, Medvedec T. 100, Vučetić K. 50, Buić M. 10, Horvatić F. 10, Jalžaić M. 3, Frgeić D. 4, Tukša J. 3, Martinec M. 10, Sestre sv. Križa Čakovec 10, Marčun T. 20, **Treći Red Staropetrovoselo 140**, Pondeljak T. 5, Farkaš F. 10, Presv. Dr. Premuš biskup 100, Žnidarić G. 10, Kramer M. 100, Hamin B. 10, Kanheizler B. 20, **Treći Red Ilok 173**, Gregec J. 50, Kitner A. 20.

Braćo, i u godini 1929. ostanite vjerni svojoj dužnosti, kako ste se pokazali i u god. 1928. Slogom smo započeli svoj Dom, slogom ga i dovršimo, da nam bude svima na ponos! Bog će nam naplatiti svaku žrtvu, jer se žrtvujemo za njegove siromahe!

Godina 1929. Matoković S. 20. Huber M. 20, Gudec K. 20, Ožir P. 15, Potočnjak R. 100, Golubić M. 50, Barbić I. 20, Farkaš M. 25. Jamičić R. 25, Kuštek K. 15, Anić A. 20, **Treći Red Split 201**, Vlašić K. 37, Devidè R. 85, Bračika J. 10, Čulig M. 10, Pasariček M. 30, Knaus R. 50, **Aleksandrovo neke članice 125**, Starčić Vj. 100, Čanadžija S. 15, Gjurin T. 10, **Treći Red Rokovci 84**, Blaževac G. 10 Morović M. 20, Horvat M. 47, Franjević P. 20, Cipriš A. 10, Augustinov M. 10, Parčetić T. 5, Šimić K. 10, Kršnjavi prof. Štefa 100, Rožić K. 50, Brnelić L. 10, Ogrizek M. 30, Mihalić A. 20, Dovrtel S. 10, Preskar F. 8, Bratuša D. 15, **Treći Red Križevci 60**, Škrinjar D. 17, Kolarić A. 25, Stanković B. 20, Rižnar A. 20, Mihalj M. 20, Mihalić V. 20, Štuler T. 100, Štajdohar S. 100, Obitelj Kutnjak 50, Vuković F. 30, Vratić M. 10, Borošak J. 10, Lovro A. 10, Stiastny H. 100, Janošec V. 20, Mladenović Z. 50, Pavelić E. 20, Budić S. 30, Dušak J. 45, Katzler I. 10, Frida M. 10, Tkalčević K. 5, Žnidarić A. 30, Nežmah Lj. 30, Šibanc M. 20, Matečić A. 10, Mihorko R. 10, Bartolec D. 100, Jurić M. 10, Plečko F. 40, Potočnjak ud. V. 35, Vukić M. 50. **Treći Red Senj 200**; Forko 50, Stojanović I. 20, Špoljar A. 100, Mašek L. 50, N. N. 15, Kostelac R. 270, Vidić M. 100, Vedernjak M. 50, Valjato I. 300, Uršić D. 20, Mlinarić M. 10, **Treći Red Bač 50**, Pustišek J. 10, Obitelj Zeininger 100, Krapeuc F. 20, Kitner A. 20.

Dobro ste počeli braćo, ne sustanite na putu. Žrtve su velike i teške, ali složno će ih braća svladati uz pomoć Božju. Pokažimo se, da smo junaci i izdržimo do kraja. Kada je čas! Pomogao nam Bog svima i novom godinom!

ZA GLASNIK: Sečak 5, Hržina 9, Hršak 10, Golubić 20, Hanževački 50, Anić 5, Kleončić 5, Mucak 5, Novosel 25, Zgorelec 15, Pavunić 10, Cella 15, Stojanović 10, Čakovec Franj. 45, Gašparović 5, Petroci 5, Rukavina 30, Albert 5, Stendler 37, Petričević 5, Monjgotić 30, Venko 5.

Vi nama, a vama obilnije uzvratio Svevišnji.

Izdavaju: **Franjevci** — Zagreb — Kaptol br. 9. — Uredio **o. Ciprijan Lisica**, Kaptol br. 9. — Tisak **Zaklada tiskare „Narodnih Novina“** Frankopanska ul. 26.
Za štampariju odgovara: Vladimir Kirin, Trg kralja Tomislava br. 21.
Dozvolom nadležnih redovničkih poglavara!

Kalhydor

je jedino domaće patentirano sredstvo za njegu lica i kože, koje u kratkom roku odstranjuje sve nabore, prišteve sunčane i jetrene pjege i lišaje.

Dobije se u ljekarnama i drogerijama.

Cijena boci **30 Din**

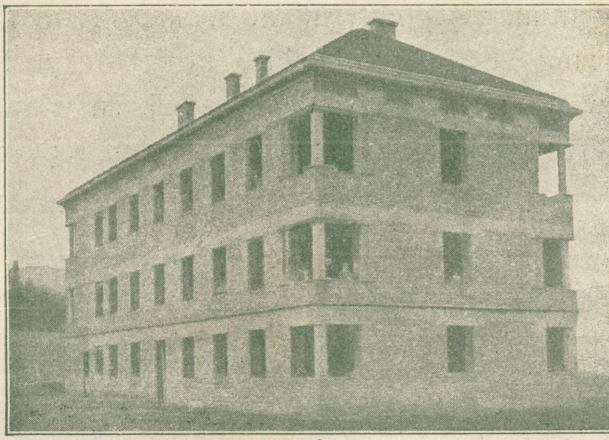
Proizvodnja: **I. Vrbanac.**

Preprodavači popust! Zagreb

Jurjevska ul. 5.

To Vam je Trećoredski Dom. Podigoše ga siromašni, ali svjesni članovi Trećega reda. Na njemu se ispunja ona narodna: **„složna braća kuću grade“!** Ne zatvorite, braćo, ni sada srca, kada smo do krova došli. Otkinite i darujte, da započeto djelo posve zgotovimo. I tada eto nam plaće pred Bogom, a dike pred svijetom. Neka dakle nitko ne zaostane u tom radu za zajedničku Trećoredsku stvar!

Tajništvo Saveza Trećega Reda.

HRVATSKA POLJODJELSKA BANKA

DIONIČARSKO DRUŠTVO

Centrala: Zagreb, Martićeva ul.

Podružnice: **Rijeka,** ugao Via Baccich i Via Macchiavelli. **Sarajevo,** Aleksandrova ulica broj 52. **i Sušak**

Ispostave:

Bribir, Čabar, Hreljin.

Dionička glavnica . . . . Din 5,000.000·—
Pričuve . . . . Din 5,450.000·—
Ulošci . . . . Din 55,000.000·—

Prima uloške na knjižice i na tekuće račune te ih ukamaćuje najpovoljnije.— Eskomptira i reeskomptira mjenice. — Finansira poljoprivredna, trgovačka, obrtna i industrijalna preduzeća. — Podjeljuje zemljišne i različite druge veresije uz najpovoljnije uvjete. — Bavi se poslovima, koji zasjecaju u bankovnu i mjenjačnu struku. — Upravlja zemaljskim svilogojstvom u čitavoj Hrvatskoj i Slavoniji.

Zadružna Sveza,

zadruga u Zagrebu,

Trg I. br. 19 palača društva Sv. Jeronima.

Prima uloške na uložne knjižice i tekući račun te ih ukamaćuje:

uz otkaz od 3 mjeseca sa 9%
„ „ od 2 „ sa 8%
„ „ od 1 „ sa 7%
bez otkaza . . . . . sa 6%

Dne 30. lipnja 1926. ulošci su iznosili preko Din 7,000.000·—.

Zadružna Sveza daje zajmove samo svojim članicama seljačkim štedionicama (zadrugama) osnovanim na neograničeno jamčenje, gdje članovi jamče sa cijelim svojim imetkom, pak je prema tome zadružni novac najsigurnije uložen.

Tko želi sigurno uložiti svoju prištednju, neka se obrati na Zadružn[illegible] Svezu, z[illegible]

Molimo uvažite!

Braćo pretplatnici i Vi naši povjerenici, požurite sa pretplatom! Mi se trsimo, da Vam Glasnik sve ljepši bude i vanjskim ruhom i svojim sadržajem, a sve to stoji nas troška. Mi računamo samo na vašu pretplatu, a sve drugo ovisi o Vašoj dobroj volji, pa se nađemo na stotinu muka, kada nam i pretplata zataji!

Današnjim [brojem obustavili smo Glasnik nekim nemarnim višegodišnjim dužnicima. Tako ćemo učiniti redom svima, koji ne udovoljiše svojoj dužnosti. Zar da Glasnik sv. Franje ostane i dalje zadnji, sa tolikim brojem članova Trećega Reda, kojima je u prvom redu namijenjen?

Uprava Glasnika.

Nuđam sa svog skladišta

moje nenadmašive **Gold-baterije**

„**SIKALUM**“ na veliko i malo, te sve vrsti **žepne lampe, sijalice** za iste, **žižke** za karbitne svjetiljke, **rudarske lampe, nogometne lopte,** kao razne vrsti **nažigača,** kamena **„Auermetall“,** te sav pripadajući pribor uz najpovoljnije cijene.

Josip Kliman

Akademički trg 7 - ZAGREB - Telefon br. 9-70

...da tiskare „Narodnih Novina“.